

Всички се разсмѣха, а Петъръ се обиди и замълча. Ала скоро му отмина.

Като закуси, Борко почна работа. Той прибра телцитѣ и ги вкара въ кошарата. После отиде да храни кокошкитѣ. Той не можеше да се нагледа на голѣмия пѣстъръ пѣтелъ, на който дългата опашка достигаше до земята. Въ това време край Борка мина Петъръ.

— Слушай! Искашъ ли да те науча да хвъркашъ?
— тайнствено попита той Борка.

— Искамъ, — отговори Борко. — Азъ веднажъ си направихъ криле отъ дълги джбови клонки и ги привързахъ за ржцетѣ си. После се покачихъ на едно дърво и поискахъ да хвъркна, ала паднахъ върху единъ дънеръ и си отрепахъ колѣното. Навѣрно, крилата бѣха малки.

— Не, ти си падналъ, защото не си ималъ опашка да те закрепи. Вижъ тоя пѣтелъ каква дълга опашка има. Тя му помага за хвъркане.

— Да. За това азъ и не помислихъ.

— Ала каква да е опашка не става. Азъ зная отъ моята баба каква опашка трѣбва.

— А баба ти знаеше ли да хвърка?

— Охо, доде я видишъ, тя може да ти прехвържне най-високия покривъ.

— Научи и мене! — извика Борко. — Ще ти дамъ каквото искашъ! На, вземи моето остро ножче. Само ме научи!

— Не ми трѣбва твоео ножче, — отговори Петъръ. — Ако искашъ да хвъркашъ, трѣбва да намеришъ дълги пера отъ четиринадесетгодишенъ пѣтелъ, какъвто е тоя, дето го гледашъ. Ти вземи солена вода, приближи до пѣтела и плисни водата върху опашката му. Перата веднага ще паднатъ. Вземи ги и хвъркай колкото искашъ! Така прави моята баба.

II.

Още сжщия день Борко се зае за работа. Той взе единъ сждъ съ солена вода и почна да дебне изъ двора пѣтела. Но както и да се мжчеше да се приближи до него, пѣтелътъ винаги успѣваше да избѣга.

Рано на другия день Борко пакъ почна да дебне пѣтела.